

אלמא קסבר צירוף דרבנן –

It is apparent he maintains combining is *D'Rabonon*

OVERVIEW

The גמרא states, after citing the statement of ר' יוחנן that ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן states, etc.,¹ that it is evident that ר"י maintains צירוף דרבנן. Our תוספות discusses how the גמרא arrived at this conclusion.

יש פירוש מרש"י² שמפרש דדייק לרבי עקיבא דצירוף³ דרבנן -

There is an explanation from רש"י where he explains that ר' יוחנן inferred that מדרבנן is צירוף the rule of ר"ע according to -

דמדאורייתא אין טומאה ללבונה וגחלים דהא לאו אוכל נינהו -

For there is no טומאה for לבונה and גחלים since they are not food and nevertheless ר"ע mentions them among the items which are טומאה, so it must be -

דמעלה דרבנן היא מה שמקבלין טומאה ובפרק כל שעה (לקמן לה,א) קרי לה מעלה⁴ -

That it is only a stringency מדרבנן that these items (לבונה וגחלים) are טומאה (as well as their צירוף), and in פרק כ"ש the גמרא refers to לבונה and עצים as a טומאת עצים, This concludes the יש פירוש מרש"י. (an added stringency by הקדש).

disagrees: תוספות

ואין זה ראיה דהתם⁵ נמי קרי לה מעלה להביא כפרתו אוכל בקדשים -

And this is no proof, for there (in פרק כ"ש) he also refers to the rule that 'bringing his atonement permits him to eat קדשים', as a מעלה -

אף על גב דהוי דאורייתא כדדריש בפרק הערל⁶ (יבמות עד,ב) -

– פרק הערל the גמרא expounds in rule as the דאורייתא

מדרבנן is טומאת עצים ולבונה תוספות continues to challenge the assumption that

ועוד דבהדיא מוכח בפרק שני דחולין (דף לו,ב) דוהבשר לרבות עצים ולבונה לאו אסמכתא היא -

¹ The משנה which states that מצרף, etc. is based on ר"ע של ר"ע (regarding צירוף of גחלים and לבונה).

² This is how it appears in our text אלמא ד"ה רש"י.

³ See previous TIE footnote # 15. תוספות ד"ה לא

⁴ It seems from the context of the גמרא there that מעלה refers to a מדרבנן.

⁵ The גמרא there reads; העריב שמשו אוכל בתרומה, בתרומה אין בקדשים לא אמאי טהור הוא אלא מעלה; מעלה. The rule is that one who needs to bring a קרבן after his טומאה (like a ויולדת) may eat תרומה after they were טובל and there was שמש (the night before the קרבן can be brought), however he may not eat קדשים until after he brings his קרבן (the following day). This is a דין מה"ת and nevertheless the גמרא refers to it as a מעלה, therefore we see that מעלה does not necessarily refer to a דרבנן, it can also mean a מה"ת.

⁶ The גמרא cites the פסוק (ויקרא [תזריע] יב,ח) regarding יולדת that יולדת או שני בְּנֵי יוֹנָה (in פסוק) גמרא. That she becomes טהורה for קדשים only after she brought her קרבן. אָחַד לְעֵלָה וְאֶחָד לְחִטָּאת וְכִפֹּר עָלֶיהָ הַכֹּהֵן וְטָהַרָה.

And additionally it is explicitly evident in the second פרק of חולין that the מסכת חולין from the פסוק of 'והבשר' to include עצים ולבונה is not⁷ merely an אסמכתא -

דמוכח התם מינה דחיבת הקודש⁸ מכשר דאורייתא⁹ -

For the גמרא proves from this דרשה that חבת הקודש is מה"ת מכשר -

מדרבנן is צירוף (לר"ע) offers an alternate explanation how we know that

ונראה לרבינו יצחק כמו שהוגה בפירושו דדייק דצירוף דרבנן -

And the גמרא infers that ר"י prefers as פירוש רש"י was amended to read that the צירוף is מדרבנן (according to ר' יוחנן) -

מהא דקתני¹⁰ רישא¹¹ על אפר חטאת שאם נגע טמא במקצת טימא את כולו וזהו מדרבנן -

From that which we learnt in the beginning of this משנה regarding the ashes of a פרה אדמה that 'if a טמא touched part of the ashes all the ashes become טמא', and this טומאה is only מדרבנן -

שאפר חטאת אינו קודש אלא חול כדמוכח בפרק התכלת (מנחות נב,א ושם) -

Since the ashes of the פרה אדמה (חטאת) are not קודש, but rather mundane, as is evident in התכלת, פרק התכלת, where it states -

שאינו מועילין¹² באפר פרה וקתני הוסיף רבי עקיבא משמע דהוי דרבנן כמו רישא:

That there is no מעילה in the ashes of the פרה אדמה, and in connection with this רישא, the משנה continues in the סיפא that ר"ע added regarding the צירוף of the אפר (regarding רישא) as מדרבנן is also צירוף indicating that this, etc., לבונה וגחלים, מדרבנן is (חטאת).

SUMMARY

We infer that according to ר"ע, the rule of צירוף is מדרבנן, since ר"ע is adding to the previous rule of חטאת באפר טומאה which is certainly מדרבנן since חול is חול.

⁷ The entire פסוק (in ז,יט) reads: (ויקרא) וְהַבֶּשֶׂר אֲשֶׁר יִגַּע בְּכָל טָמֵא לֹא יֵאָכֵל בָּאֵשׁ יִשְׂרָף וְהַבֶּשֶׂר כָּל טָהוֹר יֵאָכֵל בְּשָׂרָה. We derive from the (extra) word והבשר to include עצים ולבונה to be מקבל טומאה (even though they are not אוכלין).

⁸ (עצים ולבונה) will become טמא as if they are אוכל and in addition do not need the הכשר מים to be טומאה as מקבל טומאה are required. (literally, the dearthness of הקודש) allows that even items which are not אוכל (such as עצימים ולבונה) will become טמא as if they are אוכל and in addition do not need the הכשר מים to be טומאה as מקבל טומאה are required.

⁹ The גמרא there is seeking to prove that חבת הקודש is מה"ת מכשר (ומטמא) and therefore we will burn the קדשים that became טמא מוכשר through חבת הקודש. The גמרא there concludes: חבת הקודש מוכשר וטמא והבשר לרבות עצימים ולבונה, עצימים ולבונה בני אכילה נינהו! אלא חבת הקדש מכשרא להו ומשויא להו אוכל, הכא נמי חבת הקדש מכשרתא.

¹⁰ עדיות פ"ח מ"א and חגיגה כג,ב.

¹¹ This is the משנה in its entirety; העיד רבי יהושע בן בתירא על דם נבלות שהוא טהור, העיד רבי שמעון בן בתירא על אפר חטאת, שנגע טמא במקצתו, שטמא את כולו, הוסיף רבי עקיבא, על הסלת ועל הקטרת והלבונה והגחלים שנגע טבול יום במקצתו, שפסל את כלם.

¹² If someone uses הקדש [unintentionally], he is liable to repay הקדש (for his use or for the object) and is required to bring a מעילה. The fact that there is no מעילה באפר הקדש proves that it is not קודש; otherwise there would be a חיוב מעילה.

THINKING IT OVER

The צירוף states (immediately) that ר' יוחנן argues on ר' חנין who maintains (הכלי מצרף of) חגיגה in משנה 13. Previously דאורייתא. Previously¹³ stated that that the דאורייתא and he brought proof since ר' חנין stated that דאורייתא. Here we are saying that ר"י maintains that since the משנה is ר"ע it must be that צירוף is מעדותו של ר"ע. How can we reconcile these two תוספות?¹⁴ מדרבנן.

---

¹³ [TIE footnote # 16]. תוס' ד"ה לא 13.

¹⁴ See מהרש"א הארוך.